

Hồi 1

Máu Và Lệ Của Lãng Tử

Sơn thành.

Tiểu thành này ở vùng núi xa xôi, núi non ngàn dặm xa xôi.

Lý Hoại lại về đến tòa thành này.

Phong sa hoàng thổ ở đây và người ở đây, hẳn đều quen thuộc đã lâu.

Bởi vì hẳn trưởng thành ở đây, hẳn là lãng tử, hẳn không có cội, thời niên thiếu của hẳn cũng chỉ bất quá là một chuỗi ác mộng, nhưng cái khó quên nhất trong ác mộng của hẳn vẫn là địa phương này.

Tiệm bán bánh bao tịnh không nhất định chỉ bán bánh bao, Lúc lão Trương bị người ta kêu là lão Trương, cũng tịnh chưa già.

Nhưng hiện tại lão đã già.

Mỗi ngày lão đều giương đôi mắt già nua mù mờ của lão nhìn cát bụi vùn vủ, luôn luôn làm như lúc nào kỳ tích cũng có thể xuất hiện trên con đường trước mặt.

Lão vĩnh viễn cũng nghĩ không ra kỳ tích quả thật xuất hiện hôm nay.

Lão nhìn thấy một thiếu niên phong trần rách rưới, khoác trên người bộ quần áo bụi bặm, uể oải bước đến lò bánh bao trước cửa tiểu điểm.

Nồi bánh bao bốc khói nóng đằng đặng, tủa tủa mờ mịt giống như đôi mắt già nua của lão Trương.

Lão chỉ có thể nhìn thấy thiếu niên đó là một thiếu niên rất anh tuấn, có một đôi mắt tinh nhuệ, có một bộ dạng rất đặc biệt. Lão Trương đó giờ chưa bao giờ thấy bộ dạng như vậy, lão dám nói thiếu niên đó nhất định chưa từng đến đây.

“Khách quan”, lão Trương hỏi:

“Hiện tại lò của tiểu điểm còn chưa mở, nhưng rau nấm thịt thà để làm nhân bánh bao đều đã chuẩn bị sẵn, khách quan muốn ăn cái gì ?

- Ta muốn ăn lão.

Thiếu niên đó dùng giọng điệu rất ôn hòa nói lên một câu trả lời lão. Câu nói đó lại quả thật làm cho lão Trương thất kinh.

“Người muốn ăn ta ?” Lão Trương hoảng sợ, “Người sao lại muốn ăn ta ? Ta có ngon lành gì đâu chứ ?”.

“Lão đương nhiên ngon”. Thiếu niên đó nói:

“Nếu quả ta không ăn lão, ta làm sao có thể sống đến bây giờ ?”.

Lão Trương thất kinh nhìn hấn, đột nhiên cười, cười lớn, cười há miệng tròn mắt.

“Thì ra là ngươi, tên khốn Tiểu Hoại ngươi”, lão Trương cười đến nổi những nếp nhăn trên mặt đã hằn sâu gần như tét ra, “Ngươi lúc trước ngày nào cũng ăn ta, ăn ta bao nhiêu năm, rồi bao nhiêu năm không gặp mặt, ngươi còn muốn đến ăn ta nữa ?

- Ta không ăn lão thì ăn ai ?

Con người thiếu niên đó quả thật thẳng thắn, không những lời nói thẳng thắn, chuyện làm cũng thẳng thắn.

Hấn không ngờ thẳng thắn mở cái lồng đậy trên nôi, lấy ra hết toàn bộ bánh bao trong nôi, còn thẳng thắn ăn hết không chừa một chút.

- Ngươi ăn thật ?

- Ta đương nhiên ăn thật.

Lão Trương lại cười:

- Ngươi còn nhớ ngày sinh nhật mười một tuổi, ngươi đã ăn lén hết bao nhiêu cái bánh bao của ta không ? Nghĩ không ra hôm nay ngươi ăn còn nhiều hơn so với bữa đó.

- Ta có luyện tập mà.

Nụ cười của thiếu niên đó xem chừng biến thành có điểm thương cảm:

- Một người nhịn đói cả sáu tháng trời, chuyện khác luyện không xong, chuyện này nhất định có thể luyện được.

“Ngươi cứ ăn !” lão Trương cố ý thờ dài, “Ngươi ăn cho đã, ta đã quen bị ngươi ăn rồi”.

- Lão đương nhiên cũng quen không lấy tiền của ta.

“Ngươi có thói quen không trả tiền, ta đương nhiên cũng chỉ còn cách tập thói quen không thu tiền”. Lão Trương cười khổ:

“Nếu không ta cũng thu không được”.

Nhưng lúc lão Trương đang nói câu đó, bộ dạng lại xem chừng không ăn ý với câu nói thói quen của lão.

Bởi vì lão đột nhiên thấy chuyện rất ít khi thấy.

Trên con đường cát bụi mù mịt, đột nhiên có bốn hài tử cổ tròn vo, mắt tròn vo, mặt tròn vo, trên thân người tròn vo khoác hồng bào dài thướt, trên cổ đeo kim hoàn lấp lánh ánh vàng, trên cổ tay đeo một đôi vòng ngọc lóe chớp sáng ngời, trên tai cũng xỏ một đôi kim hoàn, đôi bàn tay nhỏ nhắn tròn vo trắng trẻo, bụng trước mặt một cái mâm tròn, trên mâm chất đống vô số đồng tiền vàng

tròn tròn, khuôn mặt tươi cười tròn tròn, má lúm đồng tiền tròn tròn, bốn gã từ bốn phía tiến vào tiệm bánh bao.

Lão Trương ngây ngốc.

Lão chưa bao giờ thấy qua dạng người như vậy xuất hiện ở đây.

Nhưng bốn tiểu hài tử tròn tròn đó lại không những đi vào tiệm của lão, còn bung bốn cái mâm tròn tròn đặt trước mặt lão.

Lão Trương nhìn đống đồng tiền vàng trên mâm, mắt cũng đã tròn xoe.

“Đây là ý tứ gì đây?” Lão hỏi thiếu niên đó, “Những đồng tiền này là người sai người đem cho ta?”

- Đồng tiền? Đồng tiền nào? Đồng tiền đến từ đâu? Ta cả một đồng tiền cũng không thấy.

“Người thấy cái gì?” Trương lão đầu nháy mắt liên hồi nhìn gã thiếu niên đang giả điên đó, “Người không thấy đồng tiền thì thấy gì?”

“Ta chỉ thấy bánh bao”. Gã thiếu niên đáp:

“Chỉ tiếc bánh bao của lão cứu được sinh mệnh ta, bánh bao ta trả cho lão lại không ăn được”.

- Ta minh bạch ý của người rồi.

Lão Trương lần này thật sự thờ dài một hơi.

“Người muốn đền ơn ta, người trước đây có nói qua thế nào cũng đền ơn ta gấp trăm gấp ngàn lần”. Lão Trương thốt:

“Lúc đó ta tin rằng người không bao giờ có thể làm được vậy, nhưng ta hiện tại lại có điểm không tin”.

- Vì sao?

- Vì ta không có cách nào tin được -- một tiểu hài tử như người, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi như vậy, lại trở thành dạng “đại bút đại tài” như vậy.

Thiếu niên anh tuấn đó lại ngồi phịch xuống ghế thoải mái, ánh kim vàng chói chiếu rọi, trên mặt hần đột nhiên lộ xuất một nụ cười thần bí phi thường.

“Lão không tin?” Hần thốt:

“Thành thật nói cho lão biết, không những lão không tin, kỳ thật chính ta cũng không tin”.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn thời gian của Trương lão đầu đột nhiên lộ xuất một biểu tình thần bí, cười hề hề, cố ý hạ giọng:

- Nghe nói trong giang hồ gần đây xuất hiện một tên độc hành đại đạo, võ nghệ cao cường, lá gan cực lớn, cả tiền trong ngân khố đại nội cũng dám lấy.

-Ồ.

- Người không nghe nói đến người này sao ?

- Không.

- Nhưng tính khí của gã xem chừng cũng giống người không ít, ta cũng biết người từ nhỏ đã gan dạ phi thường.

Trương lão đầu nhìn hắn, đôi mắt già nua mù mờ dăng đầy vẻ khoái chí quỷ quyết.

“Nếu quả ta là tên đại đạo bị quan phủ truy tầm, ta cũng nhất định lẩn trốn đến đây”. Trương lão đầu nói, “Lẩn trốn đến một địa phương gà không bay, chó không nháy, thỏ không đái như vậy, ai có thể tìm đến được chứ”.

Thiếu niên đó cũng cười:

- Đó quả thật không sai một chút.

Lúc tiểu cô nương đó xuất hiện, chính là lúc thiếu niên đó cười khả ái nhất.

Bằng vào lương tâm mà nói, sau khi nụ cười của thiếu niên hé nở, thật sự có chút hư hoại, đặc biệt là lúc hắn nhìn thấy tiểu cô nương.

Nàng đang giận dữ.

Nàng tuy không cỡi ngựa, trong tay lại giơ một cái roi ngựa, chừng như căn bản vốn không dùng để quất ngựa, mà là dùng để lôi người.

Nàng dùng cái roi ngựa chỉ vào mũi thiếu niên, hỏi Trương lão đầu:

- Tên này là ai ?

Trương lão đầu chưa mở miệng, thiếu niên đã đáp trước:

- Người đó là ai, thiên hạ chỉ sợ không có ai rõ bằng ta.

Hắn dùng hai ngón tay nắm ngọn roi, còn dùng ngọn roi chỉ vào mũi mình:

- Ta họ Lý, ta tên là Lý Hoại.

“Người tên là Hoại ?” Tiểu cô nương xem chừng nhin không nổi, muốn cười to, “Người cũng tự biết người hư xấu ?”.

“Người tên gọi Lý Hoại, tịnh không nhất định là người xấu”. Lý Hoại nghiêm túc thốt.

Tiểu cô nương càng ra vẻ hiếu kỳ:

- Tên người thật sự là Lý Hoại ?

“Thật, đương nhiên là thật”. Thiếu niên đáp, “Ta còn có cái tên khác có tới bốn chữ”.

“Tên bốn chữ ?” Hai mắt của tiểu cô nương giật mình nhìn Lý Hoại, “cái tên bốn chữ đó của người gọi là gì ?”.

- Gọi là Lý Hoại Tử Liễu.

Tiểu cô nương mỉm cười:

- Lý Hoại, người quả thật là hư chết queo.

Nàng cười rất khả ái, vô cùng khả ái.

Nếu quả nụ cười của Lý Hoại là nụ cười khả ái nhất của giới đàn ông con trai, nụ cười đó của tiểu cô nương có thể tính là nụ cười khả ái nhất của đám đàn bà con gái.

Lý Hoại si dại nhìn nàng, xem chừng bộ dạng đã có chút thất hồn lạc phách.

Ngay lúc đó, ngọn roi trong tay tiểu cô nương đó đột nhiên lắc một cái, giống như một con rắn uốn tròn, quấn vào cổ Lý Hoại.

Bàn tay kia của nàng đã tát "bốp bốp" trên mặt Lý Hoại hai chưởng, bên dưới còn ngáng quét chân hắn.

Vì vậy đại thiếu gia của nhà họ Lý mới phát tài hồi nãy, giống hệt như một con gấu chó, bốn cẳng chổng lên trời, ngã ngửa trên đạo lộ cát bụi mù trời, miệng còn bị người ta trám đầy bánh bao.

Trương lão đầu nhìn khuôn mặt Lý Hoại dơ dáy dính đầy cát đất cười lớn.

"Người không phải là gã độc hành đại đạo đó". Lão Trương cười há miệng toang hoác, "Trên trời dưới đất không có gã độc hành đại đạo nào bị tiểu cô nương tùy tiện đánh chổng cẳng ngã ngửa như người".

- Tiểu cô nương này quá hung hãn, ta còn chưa mắc nợ ả, chưa chọc gheo ả, ả vì sao lại phải đối xử như vậy với ta ?

- Ai nói người chưa chọc gheo nàng ?

"Bộ người đã quên nàng là ai sao ?" Trương lão đầu lại há miệng cười ha hả, "Bộ người quên hồi người còn nhỏ hay kiếm cơ hội lọc lừa trét bùn trên mặt một cô bé thường mặc áo hoa sao ?".

Lý Hoại giật mình hoảng sợ:

- Có phải ả là Khả Khả ?

- Là nàng.

Lý Hoại cười khỏ:

- Nghĩ không ra nàng còn hận ta.

Trương lão đầu cười rất khoái trá:

- Người đương nhiên nghĩ không ra nàng đã biến thành một thiếu nữ đẹp đẽ hấp dẫn như hiện tại.

Trên thế giới này không còn nghi ngờ gì nữa, có rất nhiều dạng người khác nhau. Cũng có rất nhiều người tuy hình dáng khác nhau nhưng lại cùng một

dạng. Bọn họ tuy sống cách xa nhau, cả mặt cũng chưa từng gặp qua, nhưng có những chỗ bọn họ lại giống nhau như là anh em ruột thịt.

Phương Thiên Hào và Đoạn Bát Phương là một ví dụ.

Phương Thiên Hào cơ hồ đồng dạng với Đoạn Bát Phương, cường tráng cao lớn, cũng luyện công phu ngoại môn như nhau. Trong giang hồ tuy thanh danh địa vị không so bằng Đoạn Bát Phương, nhưng ở một dãy biên thù này, lại tuyệt đối có thể coi là nhân vật đầu não trọng yếu.

Cái lão bình sinh ưa thích nhất chỉ có ba thứ:

quyền thế, thanh danh, và Khả Khả, đứa con gái độc nhất của lão.

Hiện tại Phương Thiên Hào đang ngồi trong đại sảnh rộng lớn của lão, ngồi trên cái ghế bành làm bằng gỗ hoa lê to lớn, đang sang sảng phân phó hiệu lệnh cho Tiểu Ngô, thủ hạ thân tín của lão.

- Viết cho ta một thiệp mời, phải dùng thứ giấy mạ vàng mang về từ kinh thành, phải viết khách khí một chút.

“Viết cho ai ?” Tiểu Ngô xem chừng có chút không phục:

“Chúng ta sao lại phải đối với người khách đó như vậy ?”.

Phương lão bản đột nhiên nổi nóng:

- Bọn ta viết cái gì mà không thể khách khí với người ta một chút chứ, người nghĩ Ngô Tâm Liễu người là cái khí gió gì ? Người nghĩ Phương Thiên Hào ta là trời cao đất rộng gì ? Bọn ta hai người cộng lại, có lẽ vẫn không thể so bằng một cọng lông của người ta.

- Có chuyện đó sao ?

- Đương nhiên là có.

Phương lão bản nói tiếp:

- Người ta tay không, không tới mấy năm đã tiến thân đáng giá ức vạn, bọn người làm sao mà so bì được ?

Tiểu Ngô cúi thấp đầu.

Có thứ người vĩnh viễn cúi thấp đầu trước quyền thế và tài phú, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện, tâm phục khẩu phục.

Tiểu Ngô là thứ người đó.

- Vậy tại sao chúng ta không chuẩn bị chiêu đãi bọn họ nhiều ngày, tại sao nhất định phải là hôm nay ?

Trên mặt Phương lão bản đột nhiên lộ xuất vẻ giận dữ, thật sự giận dữ.

“Nãy giờ người hỏi quá nhiều rồi”. Lão trừng mắt nhìn tên thủ hạ khôn lanh trước mặt:

“Người nên về nhà học làm sao mà ngậm miệng luôn đi”.

Hôm nay là ngày rằm, ngày rằm tất có trăng.

Trăng tròn.

Dưới trăng không ngờ còn có nước, Thủy Nguyệt Hiên nằm giữa sóng nước bàng bạc ánh trăng.

Ở vùng Sơn Thành biên thù này, không ngờ có người trong nhà còn có xây thủy trì, thứ người đó quá xa xỉ, đáng đem tống khứ ra giữa sa mạc để chết khát.

Phương lão bản là thứ người đó.

Thủy Nguyệt Hiên là nơi tối nay lão mời khách, Lý Hoại là quý khách tối nay của lão.

Cho nên lúc hấn ngồi trên ghế thượng tọa, có chút bẽn lẽn như một tiểu cô nương.

Cho dù là tiểu cô nương cũng phải ăn chẳng khác gì đại nam nhân, được người thỉnh đến ăn uống, lại càng nên ăn.

Nhưng rượu thịt không ngờ còn chưa mang đến.

Phương lão bản đứng ngồi không yên.

Đã mời khách đến ăn, đáng lẽ phải có đồ ăn để người ta ăn.

Vì sao rượu thịt còn chưa về tới ?

Trong tâm Phương lão bản hiểu rõ như vậy, lại không dám phát lộ, bởi vì chuyện rắc rối này phát xuất từ Phương đại tiểu thư.

Phương đại tiểu thư đã đổ hết rượu thịt vốn đang chuẩn bị đem lên bàn, bởi vì nàng không ưa khách nhân tối nay.

Những gì nàng nói đã làm cho kẻ hầu người hạ ngây ngốc.

- Người khách mà tối nay ông già hồ đồ của ta mời đến căn bản không thể coi là một con người, căn bản là một tên nhỏ lưu manh.

Nàng gần từng tiếng:

- Bọn ta vì sao lại phải mời một tên nhỏ lưu manh uống rượu ăn thịt ?

Cũng may Lý Hoại chung quy cũng uống được rượu của người uống, ăn được đồ ăn của người ăn.

Có rất nhiều người thật sự không phải là người, đều gặp may mắn như vậy, hà huống là Lý Hoại.

Đám đầu bếp Phương gia đương nhiên đều đã trải qua thời gian huấn luyện đặc biệt, mới một tuần trà đã bung lên bốn món đồ nóng, bốn món đồ nguội, tất cả đều được bung ra cùng một lúc.

Đồ ăn đựng trong mâm bạc điêu hoa rộng bảy tấc. Tám gã nô bộc thanh y và tám ả a hoàn áo lụa dùng hai tay bưng đặt trên bàn.

Sau đó bọn chúng xếp hàng đứng hầu bốn bên.

Lý Hoại thở dài trong tâm, có cảm giác tối nay ăn không được thoải mái.

Đám người đó đứng kê bên nhìn hấn ăn uống, hấn làm sao mà ăn uống thư thả được ? Nếu quả hấn có thể ăn uống thư thả, hấn không còn là Lý Hoại nữa.

Nếu quả hấn có thể ăn uống thoải mái, hấn đáng được gọi là Lý Hảo.

Cũng may hấn còn chưa biết lúc thật sự làm cho hấn không thoải mái còn chưa tới, nếu không có lẽ hấn cả một ngụm rượu cũng không uống trôi.

Lý Hoại đã ăn ba tô.

Lúc ăn xong tô thứ hai, hấn đã uống hết mười một chén rượu, Phương lão bản và Ngô tiên sinh quả thật đều là những tay tử lượng cao. Ánh đèn chiếu sáng cả hiên như trong tranh, người người cười nói ăn uống giữa muôn hoa, chủ nhân ân cần đãi khách, thưởng cảnh qua song cửa sổ.

Ngoài cửa sổ có trăng, trăng tròn sáng ngời.

Lúc Lý Hoại bắt đầu muốn vứt bỏ chén rượu nhỏ, muốn dùng cả hồ rượu mà uống, đột nhiên nghe đằng xa có một tiếng la thảm.

Tiếng la thảm thông thường ngập tràn ý tứ tuyệt vọng thống khổ khủng bố thê liệt.

Tiếng la thảm tuyệt không nghe êm tai.

Nhưng Lý Hoại lần này nghe tiếng la thảm đó, lại chẳng những chỉ có tuyệt vọng thống khổ khủng bố thê liệt, chẳng những chỉ nghe không êm tai.

Tiếng la thảm hấn nghe lần này thậm chí đã mang đến cho hấn một thứ cảm giác tê liệt, máu thịt, gân cốt, nội tạng, mạch máu, móng tay, đầu tóc, tất cả đều tê liệt.

Bởi vì tiếng la thảm lần này hấn nghe được, giống như tiếng trống trận nơi chiến trường, từng tiếng nối tiếp từng tiếng, tiếng này chưa lắng xuống, tiếng kia lại vang lên ...

Rượu trong chén đã bắn tung tóe.

Sắc mặt mỗi một người đều đã biến thành y hệt da thú chết.

Sau đó Lý Hoại thấy mười tám thiếu niên dừng sĩ tay cầm khoái đao vận kinh y, như thiên tướng từ trên trời giáng hạ xuống cửu khúc kiêu bên ngoài Thủy Nguyệt Hiên, như chiến sĩ chiếm cứ trọng địa trên chiến trường, mỗi người chiếm cứ một trọng điểm có thể quyết định thắng bại, chiếm cứ luôn đầu cầu đó.

- Đây là chuyện gì đây ?

Nụ cười hư hỏng bên lên vừa khả ái vừa ôn nhu trên mặt Lý công tử đã không còn thấy nữa.

- Phương lão bá, ở đây có phải đã xảy ra chuyện gì không ? Thôi để ta lên về cửa sau vậy.

Phương lão bản cười cười lắc đầu.

"Không liên quan gì, người cứ ngồi thoải mái". Nụ cười của lão dâng đầy niềm tự tin, "Ở nơi đây, cho dù có chuyện nổi da gà, cũng không quan hệ, cho dù thiên tháp hạ lai, cũng phải nể mặt Phương lão bá này".

Lời nói của lão còn chưa dứt, đã ngậm miệng.

Phương Thiên Hào rất tin tưởng vào đám thủ hạ mà lão tận tâm huấn luyện đến mức sẵn sàng hy sinh bất cứ lúc nào này, tin chắc bọn chúng nếu quả tử thủ tại một đầu cầu, không ai có thể xông qua cây cầu đó một bước.

Hồi đó tới giờ cũng chưa có ai có thể cải biến quan niệm của lão.

Không may hiện tại đã có người.

Một đại hán sắc mặt đen bóng, toàn thân vận đại hồng bào đỏ như lửa, thân người thậm chí còn cao lớn khôi vĩ hơn cả Đoạn Bát Phương và Phương Thiên Hào, song thủ chấp sau lưng giống hệt như một bạch điện thư sinh đang tản bộ thường trăng ngâm thơ, từ con đường nhỏ lát đá vụn bên kia đầu cầu u u uẩn bước tới.

Gã xem chừng căn bản không động tới tay.

Nhưng lúc gã bước lên đầu cầu, đám tử sĩ đứng trên đầu cầu tử thủ đột nhiên nói đuôi nhau kêu la thảm thiết, vang vọng xa xăm, phải một hồi rất lâu sau mới có thể nghe thấy thanh âm xương cốt của bọn chúng gãy lìa "rộp rộp", người từ trên giả sơn rớt xuống ao "bõm bõm".

Lúc đó hồng bào giả đã ngồi xuống.

Ánh đèn trong Thủy Nguyệt Hiên sáng lạn như chợ hoa tháng giêng.

Như ánh đèn chợ hoa trong tranh.

Hồng bào giả ung dung bước tới, ung dung ngồi xuống, ngồi bên cạnh Phương lão bản, ngồi đối diện Lý Hoại.

Mặt của gã xem ra tuyệt không giống hoa xuân đêm rằm.

Mặt của gã xem ra cũng tuyệt không giống một bộ mặt người.

Mặt của gã giống như một cái mặt nạ chế thành từ thuần thiết tinh cương, cho dù là cười, cũng tuyệt không có một chút ý tứ cười, người nào nhìn thấy là có cảm giác từ đầu tới chân đều mềm nhũn ra.

Gã đang cười.

Gã đang nhìn Lý Hoại mà cười.

“Lý tiên sinh”, gã dùng một thứ thanh âm rất kỳ quái, giọng khàn khàn tràn đầy vẻ chế giễu:

“Quý tính của Lý tiên sinh người là gì ?”.

Lý Hoại cười lộ cả hàm răng trắng như tuyết.

“Lý tiên sinh đương nhiên là họ Lý”. Nụ cười của hắn cũng có một chút chế giễu, “Nhưng còn Hàn tiên sinh ? Quý tính của Hàn tiên sinh người là gì ?”.

Nụ cười của hồng bào giả bất biến.

Nụ cười của y giống như đã chạm khắc trên mặt gã:

- Người biết ta họ Hàn ? Người biết ta là ai sao ?

- Thiết Hỏa Phán Cung Hàn Tuấn, thiên hạ còn có ai mà không biết.

Ánh mắt Hàn Tuấn bắn ra những tia sáng khủng bố, tới bây giờ ai ai cũng phát hiện nhãn tình của y không ngờ lại là màu xanh lam, giống như màu xanh lam của hàn băng vạn năm, hòa với hồng bào màu liệt hỏa của gã tạo thành một thứ đối nghịch mâu thuẫn đáng sợ cực kỳ quỷ dị.

Gã nhìn Lý Hoại chăm chăm, một hồi lâu sau mới gằn từng tiếng:

- Không sai, tại hạ chính là Bảo Thụ Chính Huyết Phẩm Ngự Tiên Đái Dao Hộ Vệ, lãnh Hình bộ chính bộ khuyết, Thiếu Lâm Nam Tông tục gia đệ tử, bỏ đi Hàn Tuấn.

Trên bộ mặt kinh hoàng thất sắc của Phương Thiên Hào chung quy đã nặn ra được một nụ cười, hơn nữa còn mau chóng đứng dậy.

- Nghĩ không ra tổng bộ đầu bộ Hình danh động thiên hạ Hàn lão tiên bối đêm nay không ngờ lại quang lâm tề xá.

Hàn Tuấn lạnh lùng nhìn ngắt lời lão:

- Ta không phải là lão tiên bối của người, ta cũng không đến bắt người.

“Vậy người đến bắt ta ?” Lý Hoại hỏi.

Hàn Tuấn chăm chăm nhìn hắn một hồi lâu:

- Người là Lý Hoại ?

- Chính là ta.

- Từ Trương Gia Khẩu đến đây, người tổng cộng đã đi bao nhiêu ngày ?

“Ta không biết”, Lý Hoại đáp, “Ta chưa tính qua”.

“Ta biết, ta có tính qua”, Hàn Tuấn thốt, “Người tổng cộng đã đi sáu mươi một ngày”.

Lý Hoại lắc đầu cười khò:

- Ta không phải là một đại nhân vật gì, lại không phải là ngự tiền đại đao hộ vệ, cũng không phải là tổng bộ đầu Hình bộ, tại sao có người tính toán chuyện của ta kỹ càng vậy ?

- Người đương nhiên không phải là bộ đầu Hình bộ, tiền lương cả năm của một trăm bộ đầu cũng không bằng tiền người xài một ngày.

Hàn Tuấn cười cười, lại hỏi Lý Hoại:

- Người lại không biết người đã xài bao nhiêu tiền trong sáu mươi một ngày đó ?

- Ta không biết, ta cũng không có tính qua.

“Ta đã tính”, Hàn Tuấn thốt, “Người tổng cộng đã xài một vạn sáu ngàn sáu trăm năm mươi lượng”.

Lý Hoại chum môi huýt gió một tiếng.

- Ta đã xài dữ vậy sao ?

- Không sai một chút.

Lý Hoại lại cười rất khoái trá:

- Xem ra nếu như vậy, ta chừng như quả thật mang bộ dạng có tiền xài xả láng.

“Người đương nhiên là vậy”, thanh âm của Hàn Tuấn càng lạnh lùng:

“Người vốn chỉ bất quá là một tên nhỏ nghèo khó, tiền người xài ở đâu ra ?”.

- Đó là chuyện của ta, không có một chút quan hệ gì tới người.

- Có.

- Có quan hệ gì ?

- Đại nội gần đây bị trộm mất một số hoàng kim, tính ra bạc cũng cỡ một trăm bảy mươi vạn lượng. Trách nhiệm đó ai ai cũng đều không chịu nhận, chỉ có Hình bộ là đứng ra lo.

Ánh mắt của Hàn Tuấn nhìn chằm chằm trên mặt Lý Hoại:

- Hơn nữa tại hạ không may lại là bộ đầu thuộc hạ chính đường Hình bộ.

Lý Hoại thở dài một hơi, lắc lắc đầu:

- Người quả thật xui xẻo.

- Người xui xẻo luôn luôn muốn đứng thẳng lưng dậy, cho nên các hạ cũng chỉ còn nước theo ta về Hình bộ.

“Theo người về Hình bộ để làm gì ? Lý Hoại tròn xoe mắt, “Đại nhân chính đường Hình bộ của người muốn mời ta ăn đi ăn sao ?

Hàn Tuấn không nói gì.

Mặt của gã càng biến thành đen bóng, nhãn tình của gã càng biến thành xanh lè.

Mắt gã lòi ra giống hệt ốc nhồi, từ từ đứng dậy.

Gã di động từng phân từng phân rất từ tốn, nhưng mỗi một phân di động đều tiềm ẩn nguy cơ làm cho người ta vô phương đoán nổi, lại khơi khơi làm cho mọi người đều cảm thấy được từng phân nguy cơ đó.

Hồ hấp của mỗi một người đều biến đổi, lần theo từng phân nhích động của gã mà cải biến.

Chỉ có Lý Hoại còn chưa biến:

- Tại sao ngươi nhìn ta như vậy ? Có phải ngươi điên khùng cho là ta chính là tên độc hành đại đạo đã trộm số vàng đó ?

Lý Hoại lắc đầu cười khò, nói tiếp:

- Ta thật sự hy vọng ta làm được chuyện lớn như vậy, nếu ta quả thật làm chuyện lớn như vậy, cũng không có ai dám ăn hiếp khi dễ ta.

Hàn Tuấn không mở miệng, lại phát ra một thanh âm.

Thanh âm của gã không phải phát ra từ miệng, mà phát ra từ trên mình.

Hơn ba trăm đường gân cốt trên người gã, mỗi một khớp xương đều tiết ra thanh âm răng rắc.

Tứ chi tay chân của gã phảng phất đã tăng trưởng nhiều phân.

Tuy gã còn chưa xuất thủ, nhưng đã đem công phu ngoại gia Thiếu Lâm phát huy đến cực điểm.

Phương Thiên Hào nhin không được phải thờ dài, bởi vì lão cũng là người luyện ngoại gia công phu, chỉ có lão mới có thể hiểu thâm sâu lực lượng của Hàn Tuấn một khi xuất thủ nhất kích, lão thậm chí đã có thể tưởng tượng tới bộ dạng rên rỉ thống khổ khi Lý Hoại ngã quy xuống đất.

Lý Hoại kinh hoàng gần chết, quay đầu định bỏ chạy, chỉ tiếc có muốn chạy cũng đều không thể chạy được.

Tiền hậu tả hữu của hắn đều có người, nam nữ già trẻ gì cũng có, bởi vì hắn là quý khách, đám người đó đều đến đây để hầu cận hắn.

Động tác của Hàn Tuấn tuy càng lúc càng chậm đến mức gần như ngừng hẳn, nhưng áp lực đè lên người ta lại càng lúc càng nặng, xem chừng mũi tên đã giương trên dây cung, sẵn sàng bay ra.

Phương Thiên Hào đương nhiên cũng không thể lo gì được chuyện lúc đó.

Lý Hoại bỗng lật đật vấp chân đá mặt bàn xoay vòng, không ngờ lại đã ứng dụng xảo kế, bao nhiêu rau quả trên bàn bị chấn động văng toàn bộ lên không bay về phía Hàn Tuấn.

Thiết Hỏa Phán Cung nếu quả trên người dính toàn đậu hủ nước tương, còn ra oai phách lối gì được nữa ?

Hàn Tuấn phóng lui nhanh như gió.

Chộp lấy cơ hội đó, Lý Hoại nếu quả còn chưa bỏ chạy, hẳn làm sao có thể mang tên Lý Hoại.

Chỉ tiếc hẳn vẫn chạy không được.

Đột nhiên giữa lúc đó, trong tiếng gió rít lóe lên bảy mũi trường kiếm sáng lạnh, nhất thời từ bảy phương hướng khác nhau đâm tới.

Bằng vào thân thủ của Lý Hoại cái ngày đối phó với Khả Khả, trong bảy thanh kiếm đó, chỉ cần có một thanh trực tiếp đâm thẳng lên người hắn, trên người hắn nhất định không chỉ lủng một lỗ sâu hoắm.

May sao bảy kiếm đó không có kiếm nào trực tiếp đâm lên người hắn, chỉ nghe “đình, đình, đình, đình, đình, đình” sáu tiếng, bảy thanh kiếm đã giáp lại nhau đắp thành một màn lưới vừa kỳ quái vừa xảo diệu, giống như một cái lồng sắt vô hình bao bọc Lý Hoại vào giữa.

Người trong giang hồ đều thố lộ chấp nhận rằng, từ đó đến nay, chưa có người nào bị Thất Xảo Đồng Tâm Kiếm bao vây mà còn đào thoát được.

Vô luận là ai bị chúng vây khốn, cũng chẳng khác gì trái tim thiếu nữ bị tình nhân chiếm đoạt, đừng hòng đào thoát.

Bảy thanh kiếm đó, từ hình thức dài ngắn nặng nhẹ, đến hỏa hầu rèn đúc tạo thành, cho tới độ sáng của lưới kiếm đều hoàn toàn giống nhau.

Bảy thanh kiếm đó không còn nghi ngờ gì nữa đều luyện thành từ chung một lò.

Nhưng bảy bàn tay cầm bảy thanh kiếm đó, lại là bảy bàn tay hoàn toàn không tương đồng.

Chuyện tương đồng duy nhất là bọn chúng hồi nãy đều đã từng bung đồ ăn lên bàn cùng một lúc.

Lý Hoại không sợ chút nào, còn mỉm cười:

- Nghĩ không ra, nghĩ không ra, Thất Xảo Đồng Tâm Kiếm không ngờ đã biến thành người bung đồ ăn rót trà.

Hắn nhìn một phụ nhân cao lêu khêu trong bảy người, mặt tươi cười đầy charm tàn nhang.

“Hò đại nương”, Lý Hoại thốt, “bà đã thích làm mấy chuyện này, sẵn đây đang có hứng thú, cũng nên sắp xếp lại giường chiếu cho ta đi”.

Hắn lại nhìn Hàn Tuấn, lắc lắc đầu:

- Chuyện này đương nhiên cũng đều là do các hạ an bài, các hạ còn an bài bao nhiêu người xung quanh đây ?

- Đám người đó còn chưa đủ sao ?

- Xem chừng còn chưa đủ.

Hàn Tuấn trầm mặt, hất hàm:

- Khóa.

Trong kiếm thức đó, ý tứ của “khóa” là giết. Bảy kiếm giao khóa, huyết mạch đứt đoạn.

Khóa kiếm đã thành, không ai có thể cứu được.

Huyết mạch của Lý Hoại lại không đứt đoạn, thân thể tứ chi tay chân can trường huyết mạch đều không đứt đoạn.

Đứt đoạn là kiếm.

Bảy thanh Thất Xảo Đồng Tâm Kiếm tinh cương bách luyện mà thành đều đã gãy đoạn.

Bảy mũi kiếm đều nằm trên tay Lý Hoại.

Ai cũng không nhìn thấy động tác của hắn, nhưng mỗi người đều có thể thấy rõ bảy đoạn mũi kiếm sáng nhoáng trên tay hắn.

Đoạn kiếm vẫn có thể giết người.

Kiếm quang lại bay ra, lại gãy thêm một đoạn nữa.

Những đoạn kiếm gãy rớt xuống như châu ngọc rơi vãi.

Sắc mặt mọi người đều biến hẳn, thân hình Hàn Tuấn càng dài ra, như hổ vồ mồi bay tới, khí thế uy mãnh.

Lý Hoại trấn định, bước xéo một bước, mu bàn tay chặt xuống.

Hắn xuất thủ xem chừng có phần chậm hơn Hàn Tuấn, đợi lúc lưng bàn tay của hắn công vào sườn Hàn Tuấn, đầu lâu của hắn chắc đã bị đánh vỡ rồi.

Nhưng một điểm đó ai ai cũng nhìn lầm.

Hàn Tuấn đột nhiên giật mình thối lui gấp ra sau, lui nhanh năm bước, đợi đến lúc thân mình đứng ổn định lại, khóe miệng đã ứa máu.

Lý Hoại mỉm cười chấp tay, nụ cười hư hỏng vẫn khả ái:

- Gặp lại các vị sau.

Ánh trăng vẫn như trước, mặt nước vẫn như trước, cây cầu vẫn như trước, Thủy Nguyệt Hiên vẫn như trước, người lại đã không còn là người hồi nãy.

Lý Hoại thong dong nhàn nhã đi qua cửu khúc kiều, bộ dạng giống hệt Hàn Tuấn hồi nãy bước đi trên cầu.

Mọi người chỉ còn nước trở mắt nhìn hẩn đi, không ai dám cản đường.

Giữa ánh trăng sóng nước, phảng phất có một lớp sương khói âm đạm bốc lên, giữa sương khói phảng phất có một bóng người âm đạm.

Lý Hoại chợt nhìn thấy bóng người đó.

Không ai có thể hình dung được cảm giác của hẩn lúc nhìn thấy bóng người đó, thứ cảm giác đó giống như một người mù bỗng thấy được minh nguyệt trên trời lần thứ nhất.

Bóng người đó lượn giữa sóng nước bàng bạc.

Cước bộ của Lý Hoại dừng hẩn.

"Người là ai?" Hẩn nhìn bạch y nhân trong đám sương khói đó, hỏi:

"Người là ai?"

Không có tiếng trả lời.

Lý Hoại đi tới, phảng phất đang bị thu hút bởi một thứ hấp dẫn lực thần bí, thẳng lưng đi tới.

Mây tan, trăng hiện, ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống, phản chiếu trên mặt y.

Một màu trắng nhợt, trắng nhợt như mặt trăng.

"Người không phải là người". Lý Hoại nhìn y, thốt:

"Người nhất định từ trong mặt trăng đến".

Trên khuôn mặt trắng nhợt bỗng xuất hiện một nụ cười thần bí không ai có thể hiểu nổi, người trong trăng đó đột nhiên dùng một thứ thanh âm thần bí đáp:

- Phải ta từ trong trăng tới, ta xuống tới nhân gian, chỉ có thể mang đến cho bạn người một chuyện.

- Chuyện gì?

- Chết.

Đạo quang nhạt nhẽo, mờ mịt như ánh trăng.

Ánh trăng cũng như đạo.

Bởi vì lúc đạo quang thờ thần như ánh trăng đó vừa xuất hiện, minh nguyệt trên trời phảng phất cũng đột nhiên có sát khí.

Tất sát tất vong, sát khí vạn kiếp không dứt.

Đạo quang lạt lẽo, ánh trăng lạt lẽo, sát khí lại nồng nặc như máu.

Đạo quang xuất hiện, màu trắng bàng bạc biến, Lý Hoại chết.

Một cái búng tay đã là sáu chục sát na, nhưng Lý Hoại chết chỉ bất quá giữa một sát na.

Một sát na lúc đạo quang xuất hiện.

"Phi đao".

Lúc đao quang tan biến, người Lý Hoại chẳng khác gì bộ quần áo rách rưới, ngã ngửa trên lan can điêu hoa đầu cử khúc kiều.

Trên ngực hấn, mũi đao đâm sâu lút cán.

Tâm tạng tuyệt đối không còn nghi ngờ gì nữa là chỗ yếu hại nhất trong những chỗ yếu hại trí mệnh trên người, đao vừa đâm vào, chết không còn cách cứu vãn. Nhưng vẫn còn có người chưa tin tưởng.

Hàn Tuấn đã bước tới, dùng hai ngón tay đâm dọc cán đao theo miệng vết thương vào thẳng ngực Lý Hoại, lúc rút ra, máu tươi đã bắn theo, đao lòi ra.

Lưỡi đao nho nhỏ vẫn đủ để xuyên thấu tâm tạng.

- Sao rồi ?

- Nhất định chết.

Hàn Tuấn không khỏi để lộ biểu tình cao hứng trên mặt:

- Người này đã chết rồi.

Ánh trăng vẫn như trước, bạch y nhân dưới ánh trăng phảng phất đã hòa tan vào trong ánh trăng.

Trời không mây.

Tuyết ngừng rơi càng lâu, khí lạnh càng thậm, tấm gương sáng kê bên lò lửa làm bằng đồng xanh, ngọn lửa đỏ hừng hực in rọi vào gương giống như bờ má một tiêu cô nướng mắc cỡ.

Phương lão bản ngã người trên một tấm chăn da thú, trên chăn còn có một cái bàn, trên bàn có một chén bột khô trắng trắng, còn có một lồng đèn, một cây thương.

Đèn tịnh không phải là thứ đèn dùng để thắp sáng, thương càng không phải là loại thương để đâm chết người dưới ngựa.

Thứ thương đó đương nhiên cũng có thể đã giết người, chỉ bất quá giết càng từ từ, càng thống khổ hơn.

Trong căn phòng ám áp ngập tràn một hương khí tà ác.

Con người có nhược điểm, cho nên tà ác vĩnh viễn là một trong những lực lượng có thể dụ dỗ nhân loại nhất.

Cho nên thứ hương khí đó cũng phảng phất mê hồn còn hơn xa so với đóa hoa ngày xuân tươi thơm ở Giang Nam.

- Đó là nha phiến, từ biên giới Hồng Mao Thiên Trúc đem qua.

Phương lão bản nhú mày, nhìn Hàn Tuấn hồi nãy vừa mới xuất hiện trong căn phòng.

- Người nhất định phải thử qua một lần, nếu không cả cuộc đời này của người coi như sống vô nghĩa.

Hàn Tuấn xem chừng không nghe thấy lời lão nói, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Người đã chôn chưa ?
- Đã chôn rồi.
- Hắn có mang theo bốn tiểu hài tử đó không ?

Phương Thiên Hào cười xảo quyệt:

- Có thể còn một cái trứng nguyên vẹn dưới tổ sao ?
- Vậy chuyện này đã kết thúc ?
- Kết thúc còn tròn trịa viên mãn hơn cả trứng.
- Không có hậu hoạn ?

"Không". Mặt Phương Thiên Hào có vẻ đắc ý, "Tuyệt đối không".

Hàn Tuấn lạnh lùng nhìn lão rất lâu, xoay người bước ra, đột nhiên quay đầu:

- Người tốt hơn hết là nhớ cho kỹ, lần tới người có làm mấy chuyện này, tốt hơn hết là đừng để ta thấy được, nếu không ta sẽ bắt người về đại lao Hình bộ, nhốt kỹ tám mươi năm.

Bên ngoài căn phòng là một tiểu viện, tiểu viện có tuyết, có mai.

Một cội mai già cô đơn tỏa mình bên trong tiểu viện ngập tuyết trắng, tất cả những tịch mịch của thiên hạ phảng phất đều thoát ra từ dưới gốc rễ của nó.

Tịch mịch làm sao.

Đình viện tịch mịch làm sao, mai tịch mịch làm sao, người tịch mịch làm sao.

Hàn Tuấn bước ra, hít thở cơn gió lạnh, cúi đầu thở dài một hơi, lại thở phào một hơi.

Hô hấp của gã đột nhiên đình chỉ.

Gã đột nhiên thấy trong rừng lá hồng mai, có một khuôn mặt trắng nhợt đứng trước mặt gã cười quý.

Hàn Tuấn cũng không biết đã nhìn qua bao nhiêu khuôn mặt, tuy đại đa số là mặt khóc, mặt cười cũng không ít.

Nhưng gã từ đó đến giờ chưa thấy qua khuôn mặt cười như vậy, cười tàn nhẫn như vậy, cười ác độc như vậy, cười khủng bố như vậy.

Giữa trăm ngàn đóa mai hoa đỏ tươi, đột nhiên lộ xuất một bộ mặt cười như vậy, hơn nữa còn nhìn gã mà cười.

Làm sao đây ?

Hàn Tuấn thối lui một bước mau mắn, phóng người lên, tả thủ hoành trước ngực tự vệ, hữu thủ bầu thành đại ung trảo, chuẩn bị cào tới khuôn mặt trắng nhợt giữa bụi hồng mai đó.

Một trảo đó của gã chưa bầu tới, bởi vì gã đột nhiên nhận ra khuôn mặt đó là ai.

Nhị hiệp Lưu Vĩ trong Đổng Tâm Thất Kiếm, mỹ nam tử anh tuấn khôi vĩ, nhưng sau khi y chết, cũng không có sự phân biệt gì quá lớn với những người chết khác.

Người chết dưới Thất Đoạn Thất Tuyệt Thương Tâm Chưởng, mặt mày đặc biệt méo mó phẳng phát đang cười, nhưng nụ cười lại càng bi thảm hơn, càng thương tâm hơn so với khóc.

Lưu Vĩ đã chết dưới Thương Tâm Chưởng.

Lúc Hàn Tuấn phi thân đã nhận ra gương mặt y, cũng nhận ra y chết dưới Thương Tâm Chưởng.

Đổng Tâm Thất Kiếm, ai ai đều cũng là cao thủ kiếm đạo, đặc biệt là Lưu nhị và Vu ngũ.

Người thứ nhì chết chính là Mạnh Ngũ.

Hắn được người ta kéo về trên cỗ xe một bánh.

Vé thương trí mệnh của hắn cũng là Thất Đoạn Thất Tuyệt Thương Tâm Chưởng.

Thất đoạn.

Tâm mạch đoạn, huyết mạch đoạn, gân tủy đoạn, can trường đoạn, thận thủy đoạn, cốt lộ đoạn, uyển mạch đoạn.

Thất tuyệt.

Tâm tuyệt, tình tuyệt, tư tuyệt, dục tuyệt, khổ thống tuyệt, sinh tử tuyệt, tương tư tuyệt.

Thất đoạn thất tuyệt, thương nhân thương tâm.

Thứ công phu đó dần dần cũng đã tuyệt tận, không ai thích luyện thứ công phu tuyệt tình tuyệt nghĩa đó, cũng không ai chịu truyền.

Phương Thiên Hào hỏi Hàn Tuấn.

Lão hỏi ba vấn đề đều làm cho người ta rất khó hỏi đáp, cho nên lão phải hỏi Hàn Tuấn, bởi vì Hàn Tuấn không những có nhiều đại cao thủ trong võ lâm, hơn nữa đầu óc cực kỳ tinh mật, giống như một thứ cơ giới thần kỳ mà trời đất đã sáng tạo ra.

Chỉ cần lướt ngang qua mắt gã, bay lọt vào tai gã, mỗi một chuyện từng trải qua trong tâm gã đều tuyệt không quên.

- Thương Tâm Thất Tuyệt không phải đã thất truyền sao ? Hiện tại trong giang hồ còn có ai luyện thứ công phu này ? Là ai đã làm mấy chuyện này ?

"Có một người". Hàn Tuấn hồi đáp.

- Ai ?

- Lý Hoại.

"Hắn ?" Phương Thiên Hào hỏi:

"Làm sao là hắn được ?"

- Bởi vì ta biết hắn là bằng hữu duy nhất của Liễu Lang Thất Đoạn và Hồ Lang Nương Thất Tuyệt lúc sinh tiền.

"Nhưng hắn không phải đã chết sao ?" Phương Thiên Hào hỏi, "Người đã nói qua, đao của Nguyệt Thần, giống như phi đao của Tiểu Lý Thám Hoa năm xưa, lệ bất hư phát".

Hàn Tuấn quay đầu, đôi mắt lãnh khốc nhìn trăng hạ huyền lạnh lẽo ngoài cửa sổ.

Nguyệt quang như đao.

- Phải.

Thanh âm của Hàn Tuấn phảng phất đột nhiên bay đến một nơi xa xăm, xa tận mặt trăng.

"Ánh trăng như đao, đao như ánh trăng". Gã thốt:

"Dưới đao của Nguyệt Thần, không khác gì người dưới ánh trăng. Không ai có thể trốn khỏi ánh trăng, cũng không ai có thể tránh khỏi đao của Nguyệt Thần".

- Không ai, quả thật không một ai ?

- Tuyệt không có.

- Còn Lý Hoại thì sao ?

"Lý Hoại tử liễu". Hàn Tuấn đáp:

"Hắn đã chết rồi, hắn đã không thể không chết".

- Nếu quả trên thế giới này chỉ có một mình Lý Hoại có thể sử dụng Thương Tâm Thất Tuyệt Chương, nếu quả Lý Hoại đã chết, thì Đồng Tâm Thất Kiếm chết dưới tay ai ?

Hàn Tuấn không giải đáp được vấn đề đó, bởi vì vấn đề đó ai ai cũng đều vô phương hồi đáp.

Nhưng gã lại mò được một manh mối, mò được một manh mối trong đầu gã.

Ánh mắt gã đột nhiên phát sáng.

"Không sai, là năm năm trước", Hàn Tuấn thốt:

"Ngày sáu tháng hai, năm năm về trước, ngày đó cũng như bây giờ".

"Ngày đó thì sao?" Phương Thiên Hào hỏi:

- Hôm đó ta có chuyện làm ở Hình bộ, buổi tối ngủ luôn trong án phòng, đến nửa đêm ngủ không được, ngồi dậy đọc tài liệu, trong đó có một quyển đặc biệt làm cho ta hứng thú.

- Ồ ?

- Đó là một quyển sổ kể về vụ án ở Huyện Cự Tụ, nói về một người tên là Diệp Thánh Khang. Y bị người ta đâm vào ngực ba kiếm, kiếm đâm qua tim vốn tuyệt đối chắc chắn phải chết.

- Có ai mà không chết được ?

"Y không chết", Hàn Tuấn thốt, "Đến bây giờ y còn sống nhẩn ở phía bắc kinh thành".

"Kiếm bén xuyên tim, chết không kịp cứu, hấn vì sao còn có thể sống cho tới bây giờ?" Phương Thiên Hào hỏi.

"Bởi vì kiếm bén đâm thấu ngực trái, tịnh không có trái tim của hấn". Hàn Tuấn đáp:

"Nói cách khác, tim của hấn vốn không nằm ở đó".

"Ta không hiểu". Biểu tình của Phương Thiên Hào giống như đang nhìn một người đang nói láo, "Ta quả thật không hiểu người đang nói cái gì?".

"Vậy để ta dùng phương pháp đơn giản nhất mà kể cho người nghe". Hàn Tuấn đáp:

"Người tên Diệp Thánh Khang đó, là hữu tâm nhân".

"Hữu tâm nhân?" Phương Thiên Hào hỏi, "Hữu tâm nhân là ý tứ gì đây?".

- Ý tứ hữu tâm nhân, là nói đến loại người trái tim không nằm bên ngực trái, mà ở ngực phải, thân thể của y mỗi một cơ quan đều tương phản với người thường.

Phương Thiên Hào ngẩn người.

Qua một hồi rất lâu, lão mới mở miệng nói, từng tiếng từng tiếng hỏi Hàn Tuấn:

- Người có phải muốn nói Lý Hoại cũng giống như Diệp Thánh Khang, cũng là hữu tâm nhân ?

"Đúng", Hàn Tuấn cũng gằn từng tiếng, "Bởi vì trừ chuyện đó ra, không còn cách nào khác để giải thích".

- Bởi vì Lý Hoại là hữu tâm nhân, cho nên tịnh không chết dưới đao của Nguyệt Thần, bởi vì đao của Nguyệt Thần tuy đâm vào tâm tạng của hắn, nhưng trái tim của hắn tịnh không nằm chỗ đó.

Phương Thiên Hào nhìn Hàn Tuấn chăm chăm:

- Có phải ý của ngươi là vậy không ?

- Phải.

Trái tim của một người nếu quả không sinh trưởng ở chỗ nó đáng lẽ nên tồn tại, cảm giác của người đó đối với chính mình ra sao ?

- Hắn nhất định có cảm giác rất khoái lạc.

- Khoái lạc ? Tại sao lại có cảm giác khoái lạc ?

- Bởi vì chuyện đó là sai trái, mà sai trái thông thường khơi cho con người rất nhiều thứ khoái lạc.

Lý Hoại hiện tại nhất định rất khoái lạc.

Hắn không chết, người muốn hắn chết lại không ai biết hiện tại hắn đang ở đâu.

Dưới tình huống như vậy, hắn nhất định khoái muốn chết.

Lệnh truy tầm đã phát hạ.

Các bộ khoái cao thủ từ các huyện các phủ các châu phụ cận đều đã đến.

“Phải bắt cho được Lý Hoại”. Hàn Tuấn phát hạ mệnh lệnh:

“Hắn nhất định còn ở xung quanh đâu đây, bọn ngươi không được do dự, bằng bất cứ giá nào phải bắt cho được hắn”.

Bọn chúng tìm không ra.

Bởi vì Lý Hoại hiện tại đang ngã lưng ở một nơi mà cả trong mộng bọn chúng cũng không nghĩ ra được.

Tên Lý Hoại đó quả thật hư hỏng.

Hai chân Lý Hoại gát cao trên bàn, ngã người thoải mái.

Kỳ quái thật, hắn thật sự là một nam tử hán, thậm chí có thể cho là một nam tử hán rất thô dã, nhưng đôi chân của hắn lại thon dài như chân nữ nhân, vừa trắng, vừa đầy đặn, lại vừa mịn màng.

Nghe hắn nói, có rất nhiều cô gái thích đôi chân của hắn muốn chết.

Lời nói của Lý Hoại tiên sinh, đương nhiên tịnh không thể hoàn toàn tin tưởng cho lắm, nhưng cũng tịnh không phải không có điểm nào đáng tin.

Địa phương này thật sự rất thích hợp để nằm ngủ, không những thích hợp để nằm ngủ, hơn nữa còn thích hợp để làm bất cứ chuyện gì, đủ thứ chuyện.

Chỗ này quả thật là quá tốt, quá thoải mái.

Một tên nhỏ hư hỏng như Lý Hoại, thật sự không xứng hợp với chỗ này.

Nhưng hắn cứ tới khời khời, cho nên mới không có ai nghĩ ra được.

Chỗ này thật ra là chỗ nào ?

Một cô gái khinh khinh xảo xảo đẩy cửa bước vào, khinh khinh xảo xảo bước tới trước mặt Lý Hoại, dùng đôi mắt ôn ôn nhu nhu, ôn ôn nhu nhu nhìn Lý Hoại, nhìn mặt hắn, nhìn đôi mắt hắn đang nhắm, nhìn đôi chân hắn.

Lý Hoại ngủ giống hệt như người chết, nhưng bàn tay của người chết đó bỗng thò ra.

Người chết đó có thể quả thật không thành thật cho lắm, lại quả thật rất hư hỏng.

Tay của hắn càng không thành thật, càng rất hư hỏng, tay của hắn không ngờ lại mò vào nơi không nên mò tới chút nào.

“Ngươi hư”. Cô gái lên tiếng, “Lý Hoại, tên tiêu lưu manh kia, ngươi quả thật là hoại tử liễu, hư đáng chết”.

Cô gái đó là ai ?

Nàng có quan hệ đặc biệt gì, tình cảm đặc biệt gì với Lý Hoại ? Tại sao dám ở lại bầu bạn với hắn trong tình huống nguy cấp như vậy ? Nàng có lực lượng đặc biệt gì có thể bảo đảm sự an toàn cho hắn, làm cho người ta không tìm ra hắn ?

“Ngươi quả thật là tiêu dao tự tại”. Thiếu nữ đó nói:

“Ngươi không biết Hàn Tuấn và cha ta đang sai người tìm bắt ngươi sao ? Vì muốn bắt ngươi, cơ hồ đã khám xét mỗi một tấc đất trong thành.

“Ta biết, ta đương nhiên biết”. Lý Hoại đáp, “Nhưng ta không có một chút lo lắng”.

- Sao vậy ?

- Bởi vì bọn họ đều nghĩ người hận ta nhất là nàng, hơn nữa nàng còn là con gái của cha nàng, nếu quả bọn chúng có thể tìm đến nơi đây, bọn chúng đơn giản không còn là người, mà quỷ sống.

Lý Hoại lần này đụng phải quỷ sống.

Người thứ nhất Lý Hoại đụng phải là Hàn Tuấn, lúc gã đẩy cửa bước vào, Lý Hoại chùng như đang nhìn thấy một con quỷ sống, loại quỷ sống từ trên trời bị đày xuống.

Hàn Tuấn dùng một ánh mắt ôn hòa tới mức cơ hồ đồng tình nhìn con người đang kinh ngạc trước mặt mình.

“Ta biết khó có ai tưởng tượng nổi, kể cả ta cũng đã không thể tưởng ra được”. Hàn Tuấn thờ dài:

“Bọn ta đều đã nghĩ cả cuộc đời này sẽ không còn gặp lại bộ mặt của các hạ”.

Trên khuôn mặt vàng vàng hư hỏng mà khả ái của Lý Hoại, không ngờ còn lộ xuất một nụ cười đặc biệt.

“Tiểu cô nương đó đâu ? Tiểu cô nương chuyên môn thích giết người, tiểu cô nương xinh đẹp thần thần bí bí giáng hạ từ mặt trăng đó đâu ?” Lý Hoại hỏi Hàn Tuấn:

“Nàng hôm nay có đến không ?”.

- Không.
- Kỳ thực ta cũng biết nàng không đến.
- Người biết ?

“Ta làm sao mà không biết ?” Lý Hoại thốt, “Nguyệt quang như đao. Đao như nguyệt quang. Cái mạng này của ta gần bị đao của nàng tổng tiễn, ta làm sao mà không biết đao của Nguyệt Thần cơ hồ đã lệ bất hư phát giống như “Tiểu Lý Phi Đao” năm xưa, ta làm sao mà không biết muốn Nguyệt Thần xuất thủ phải trả một cái giá nặng tới cỡ nào ?”.

Thanh âm của Lý Hoại phảng phất cũng mang theo một thứ cảm tình kỳ quái.

- Điểm quan trọng nhất, ta cũng biết Nguyệt Thần cũng như Tiểu Lý Thám Hoa năm xưa, mỗi lần giết người, chỉ cần một lần thất thủ, tuyệt không tái phát.

“Cho nên người nghĩ hôm nay nàng tuyệt không trở lại ?” Hàn Tuấn hỏi.

“Đúng, hôm nay nàng tuyệt không trở lại”. Lý Hoại đáp:

“Bởi vì người có mời nữa cũng thỉnh không được, nàng cũng tuyệt không trở lại giết một người mà nàng đã từng giết qua một lần”.

- Người nói không sai, người hoàn toàn không sai, Nguyệt Thần hiện tại tuyệt đối là sát thủ ra giá cao nhất trên thế giới, hôm nay nàng đích xác không có tới đây.

Lý Hoại mỉm cười.

- Nhưng ta tin rằng người cũng nên biết hôm nay ta cũng không chỉ tới một mình.

- Ta biết.

Lý Hoại cười:

- Người đương nhiên không chỉ tới một mình, nếu quả người hôm nay tới một mình, người làm sao mà chạy thoát được.

Hàn Tuấn lại dùng ánh mắt ôn hòa đầy vẻ đồng tình hồi nãy nhìn hẳn:

- Vậy người có biết ta hôm nay mang người nào tới không ?
- Ta không biết.

Lý Hoại đương nhiên không biết, Lý Hoại cũng nghĩ không ra.

Còn có ai có thể nghĩ ra ?

Không ai có thể nghĩ ra tổng bộ đầu Hình bộ danh chấn thiên hạ “Thiết Hỏa Phán Cung” Hàn Tuấn chỉ vì một tiểu tử nhỏ tuổi vô danh mà lảng lạng xuất động không biết bao nhiêu cao thủ nhất lưu trong giang hồ.

Tất cả những cao thủ có quah hệ tới Lục Phiến Môn và quan phủ Hình bộ, lần này cơ hồ đều xuất động toàn bộ, chừng như giống hết trong trò ảo thuật, từ bốn phương tám hướng đều đổ về Sơn Thành này, nơi mà Lý Hoại cũng đã nhận là một địa phương nhỏ xíu bình an nhất trên toàn thế giới. Lý Hoại lần này có thể quả thật rất xấu số.

Không cần biết là loại người nào, không cần biết là trong tình huống nào, nếu quả đụng phải đám cao thủ mà Lý Hoại đụng phải ngày hôm nay, đều không còn đường chạy như nhau.

Cả tử lộ cũng không có.

Bởi vì có đám người không muốn hẳn chết quá sớm.

Cầu sinh không được, cầu tử cũng không được. Lý Hoại phải ứng biến làm sao ?

Lý Hoại nếu quả hoàn toàn không có biện pháp, thì Lý Hoại không phải là Lý Hoại.

Lý Hoại đột nhiên làm một chuyện mà ai ai cả trong mộng cũng tưởng không được, đặc biệt là Khả Khả, cả trong giấc mộng đáng sợ nhất của nàng cũng đều không tưởng tượng nổi.

Tay của nàng đột nhiên bị nắm giữ, bị Lý Hoại nắm giữ.

Tay của nàng đương nhiên thường hay bị Lý Hoại nắm giữ. Toàn thân trên dưới của nàng có bao nhiêu chỗ cũng đều thường hay bị Lý Hoại nắm giữ.

Nhưng lần này không giống những lần trước.

Lý Hoại lần này không ngờ đã dùng một chiêu lợi hại nhất trong Thất Thập Nhị Lộ Tiểu Cầm Nã Thủ để nắm giữ tay nàng.

Tay của nàng chừng như đột nhiên bị một gọng kìm sắt bấu bóp, đột nhiên nàng nghe Lý Hoại nói:

- Các vị hiện tại đã có thể bắt đầu chúc mừng ta, bởi vì ta đã không thể chết được.

Nụ cười của Lý Hoại quả thật quá khả ố.

“Bởi vì các vị đương nhiên đều không chịu để vị Phương đại tiểu thư trẻ trung mỹ miều này đột nhiên chết đi, cho nên ta đại khái cũng có thể được tiếp tục sống”. Lý Hoại thốt:

“Nếu quả ta có chết, Khả Khả tiểu thư cũng sống không được”.

Lý Hoại thở dài một hơi:

- Điểm này ta tin các vị nhất định đều hiểu rõ như ta.

Thứ lời nói vô sỉ hạ lưu thô bỉ đó, không ngờ lại phát ra từ miệng Lý Hoại, Khả Khả quả thật không dám tin vào lỗ tai chính mình.

Không những nàng không tin, người khác càng không tin.

Mặt mày Phương lão bản vào giây phút đó đã biến thành màu gan heo.

“Tên tiểu lưu manh kia, ngươi không phải là người, ngươi dám làm chuyện như vậy sao?” Phương Thiên Hào cả giận:

“Con gái của ta đối đãi với ngươi ra sao, ngươi sao lại dám làm như vậy với nó?”.

“Không có gì kỳ quái cả”. Lý Hoại tâm ôn khí hòa giảng giải:

“Lý Hoại ta, vốn là một kẻ hư hỏng, vốn là hư hỏng đáng chết, nếu quả ta không làm được chuyện này, mới gọi là kỳ quái”.

Hắn cúi đầu, thái độ rất ưu nhã.

“Ta tin các vị nhất định hiểu rõ tình huống hiện tại”. Lý Hoại thốt:

“Cho nên ta cũng tin các vị nhất định để ta chạy thoát”.

Hắn lại nói:

- Lý Hoại là gì chứ ? Lý Hoại chỉ bất quá là một tên khốn kiếp, làm sao có thể dùng mạng của Khả Khả tiểu thư để đổi lấy mạng của tên khốn kiếp Lý Hoại này ?

Lý Hoại nói:

- Như vậy ta tin rằng ta hiện tại đã có thể nói một lời từ biệt hẹn gặp lại các vị.

Sau đó, Lý Hoại quả nhiên đã chào tạm biệt đám cao thủ võ lâm hạng nhất đang bao vây hắn vào tử địa.

Hắn không ngờ quả nhiên thái thái bình bình bước ra khỏi nơi long đàm hồ huyết đó.

Điểm này cả hắn cũng cơ hồ không dám tin là thật.

Trong tay hắn tuy có con tin, Phương Thiên Hào tuy yêu thương con gái lão cực kỳ, nhưng hắn không nên thoát thân dễ dàng như vậy.

Cho dù trong tay hắn có con tin, cũng có thể nghĩ ra hàng đồng biện pháp đối phó hắn, hà huống, người khác đối với sự sinh tử tồn vong của đứa con gái mình châu của Phương đại lão bản cũng tịnh không nhất định phải lo lắng gì.

Bọn chúng vì sao lại để Lý Hoại chạy thoát ?

Diêm đó ai ai cũng đều không hiểu.

Khoái mã phóng điên cuồng, Sơn Thành xa dần, mờ xa.

Sơn Thành đã xa.

Sơn Thành tuy đã xa, minh nguyệt vẫn còn có thể thấy, vẫn là một minh nguyệt tròn trịa như thấy ở Sơn Thành. Ánh trăng lúc này đương nhiên không bén như đao. Lúc này, ánh trăng lọt lọt như mặt nước.

Ánh trăng lọt lọt, xuyên qua song cửa sổ nửa kín nửa hở, đùa nhẹ khí lạnh núi rừng vào gian tiểu ốc đó.

Căn nhà gỗ giữa đồi núi, Lý Hoại đang ở trong căn nhà gỗ đó.

Khả Khả đương nhiên cũng ở trong nhà.

Người nàng đang đứng trước một lò lửa cháy hừng hực, lò lửa chiếu rọi bờ má đỏ hồng của nàng.

Mặt Lý Hoại lại trắng nhợt, trên mặt không có một chút vẻ hư hỏng, cả nụ cười phá phách trên mặt cũng không còn.

Hắn không ngờ chừng như đang đắm chìm trong suy nghĩ.

Bởi vì hắn không hiểu, lại chừng như có bộ dạng đã biết một chút, bởi vì lúc hắn đào thoát, hắn xem chừng đã thấy một bóng trắng nhạt nhẽo, bóng trắng nhạt nhẽo giống như ánh trăng, lướt qua bên thân người hắn, không khác gì ánh trăng và gió núi nhẹ nhàng lướt qua người hắn.

Hắn quả thật thấy bóng người đó như vậy, bởi vì lúc đó hắn cũng nghe được một người, một nữ nhân dùng thanh âm mỹ miều mảnh mai như ánh trăng:

- Bọn người đều phải đứng yên, để cho Lý Hoại đi ...

Lý Hoại không phải đang nằm mộng, từ lúc hắn còn rất bé, đã không còn nằm mộng.

Hắn quả thật đã nghe được thanh âm người đó nói.

Nhưng hắn lại càng không hiểu.

Nếu quả thật hắn có thể dễ dàng chạy thoát như vậy là nhờ Nguyệt Thần chặn đứng truy binh giùm hắn, thì Nguyệt thần tại sao lại phải làm như vậy ?

Ánh lửa lấp lóe, càng ngày càng đỏ rực.

“Ta đã quyết định” Khả Khả bỗng thốt:

“Ta hoàn toàn đã quyết định, tuyệt đối đã quyết định ...”.

Giọng nói của nàng rất kỳ quái.

“Nàng quyết định cái gì ?” Lý Hoại hỏi.

“Ta đã quyết định làm một chuyện”. Khả Khả đáp:

“Ta quyết định phải làm chuyện làm cho người vui vẻ thoải mái phi thường, hơn nữa đối với ta lại càng cảm kích phi thường”.

- Chuyện gì ?

Khả Khả dùng ánh mắt chứa chan tình cảm phi thường nhìn gã nam nhân đó, nhìn rất lâu, sau đó dùng một thứ thanh âm chứa chan tình cảm phi thường mà đáp lời hắn:

- Ta biết sau khi người nghe ta nói, nhất định sẽ cảm động phi thường, ta chỉ hy vọng sau khi người nghe được, đừng có khóc, đừng cảm động đến mức phải chảy nước mắt.

- Nàng đừng lo, ta không khóc đâu.

- Người thế nào cũng khóc.

Lý Hoại chịu thua:

- Được, không cần biết sau khi ta nghe có bị nàng làm cảm động thành bộ dạng nào đi nữa, nàng ít ra cũng nên kể chuyện gì nàng đã quyết định làm cho ta nghe đi chứ.

“Được, ta kể cho người nghe”. Bộ dạng của Khả Khả quả thật đã có hạ quyết tâm:

“Ta quyết định tha thứ cho người”.

Nàng dùng thứ thái độ kiên quyết cơ hồ giống như lúc Gia Cát Lượng hạ quyết tâm phải giết Mã Tốc mà nói:

- Không cần biết người đối với ta ra sao, ta đã quyết tâm tha thứ cho người, bởi vì ta biết người cũng có nỗi khổ của người, bởi vì người cũng còn muốn sống”.

Nàng bỗng chạy tới, ôm cổ Lý Hoại.

“Người cũng bắt tất phải giải thích”. Khả Khả thốt:

“Ta đã tha thứ cho người, người bắt tất phải giải thích”.

Lý Hoại không giải thích.

Có những lời mình không muốn nói, cũng không thể nói, người khác lại nói giùm mình, bởi vì những lời đó chính là lời người khác muốn nghe, cũng là lời muốn mình nghe.

- Ta biết người tuyệt không phải là người vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ân, người làm vậy với ta, chỉ bất quá muốn sống còn.

Khả Khả giải thích giùm Lý Hoại.

- Không cần biết là bất cứ người nào trong tình huống người gặp, đều làm như người. Một người nếu còn muốn nắm tay người mình yêu thương, tất phải muốn sống còn.

Khả Khả cười vui sướng:

- Trong tình huống đó, người nếu không dùng phương pháp đó để mang ta bỏ chạy, thì còn dùng được phương pháp nào khác nữa chứ ?

Nụ cười của nàng càng lúc càng thỏa mãn:

- Cho nên ta không thấy kỳ quái chút nào, bởi vì ta hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của người, người quả thật là một tên lưu manh phá hoại, cũng may ta cũng không phải là tốt đẹp gì.

Nụ cười của nàng càng toe toét, bởi vì lời nàng nói chính là những lời chính nàng thích nghe nhất.

Cho nên nàng căn bản không chú ý đến trong tròng mắt của Lý Hoại đã xuất hiện một bóng trắng lợt lạt.

Có phải người từ trong trắng giáng hạ lại đã xuất hiện ? Hơn nữa đã xuất hiện trước mắt Lý Hoại ?

“Ta phải đi”. Lý Hoại chột thốt.

“Người phải đi ?” Khả Khả giật mình hỏi, “Người phải đi đâu ?”.

- Ta không biết.

- Người vì sao lại phải đi ?

- Ta không biết.

- Người cái gì cũng không biết sao ?

“Đúng, ta cái gì cũng không biết”. Lý Hoại đáp:

“Ta chỉ biết hiện giờ ta nhất định phải đi”.

Tên hư hỏng Lý Hoại đó vốn là một người thông minh tuyệt đỉnh, hiện tại trên mặt không ngờ lại có biểu tình si si ngốc ngốc, cả ánh mắt của hắn cũng dâng đầy thứ biểu tình đó.

-- Bóng người áo trắng giống như trong mộng đó, đương nhiên cũng còn trong mắt hắn như trước.

Khả Khả nhìn hắn, xem chừng giống như một người đang chìm dưới nước thấy một khúc cây đang muốn bầu vịu, bỗng bị sóng nước xô dạt.

Nàng lần theo ánh mắt của Lý Hoại mà nhìn ra ngoài cửa.

Nàng hoàn toàn vô năng vô lực.

Ánh trắng bên ngoài cửa như mặt nước.

Dưới trăng có người, bạch y nhân, người giữa sương khói trăng nước sơn thôn.

Người tĩnh lặng.

Thậm chí so với sơn thôn trong sương khói trăng nước còn tĩnh lặng hơn, chỉ tĩnh lặng nhìn Lý Hoại.

Y không nói một tiếng.

Nhưng Lý Hoại lại giống như nghe thấy một thứ chú ngữ thần bí.

Y không ra dấu, cả động cũng không động.

Nhưng Lý Hoại lại giống như đã tiếp thụ một thứ ma lực hấp dẫn thần kỳ nhất giữa thiên địa.

Y không kêu Lý Hoại đi theo y.

Nhưng Lý Hoại đã rời bỏ nữ nhân đáng yêu nhất bên người mà bước qua, bước vào dưới ánh trăng lạnh lẽo như mặt nước, bước về phía y.

Lần này Lý Hoại xem chừng không có một chút hư hỏng, không những không hư, hơn nữa còn nghe lời còn hơn cả đứa trẻ nghe lời nhất.

Tên hư hỏng nhất lại có bộ dạng này trước mặt một người, có lẽ đó là nỗi bi ai lớn nhất của đám hư hỏng.

- Ta tịnh không kêu ngươi tới.

- Ta biết.

- Ngươi vì sao lại phải tới ?

- Ta không biết.

- Ngươi biết được cái gì ?

“Ta chỉ biết hiện tại ta đã tới đây, ta cũng biết ta một khi đã tới đây thì không thể đi được nữa”. Lý Hoại đáp.

- Không cần biết ở đây là chỗ nào, ngươi đều không đi ?

- Ta tuyệt không đi.

- Ngươi không hỏi hận ?

- Ta tuyệt không hỏi hận, chết cũng không hỏi hận.

Cho nên Lý Hoại đã đi đến thế giới đó.

Thế giới đó là một thế giới từ xưa đến nay chưa có người đến, cũng không thuộc về loài người.

Trong thế giới xa xăm vừa thần bí vừa mỹ lệ đó, tất cả mọi thứ đều thuộc về trăng.

Không có ai biết nó ở đâu.

Không có ai biết ở đó hình thái và phong mạo của sông núi ra sao.

Thậm chí không có ai biết nó tồn tại.

Cho nên Lý Hoại từ nay về sau đã ly khai thế giới loài người.

Tuyết xuân đã tan, trên núi cao đã có dòng suối trong vắt chảy xuống.

Nhưng ở đỉnh núi thâm sơn mật rừng mây trắng, tuyết vẫn còn tồn đọng từ bao đời. Vẫn lóe sáng ánh ngân quang.

Trong thế giới một màu trắng bạc đó, vạn sự vạn vật đều rất ít có biến hóa, thậm chí có thể nói không có biến hóa.

Chỉ có sinh mệnh mới có biến hóa.

Nhưng ở nơi đó, cơ hồ hoàn toàn không có sinh mệnh.

Lúc Lý Hoại đến nơi đó, đã cảm thấy được điềm đó.

Hắn không để ý tới.

Bởi vì hắn đã có một thứ cảm tình thần bí mà trong mộng cũng không tưởng nổi, cũng có một nữ nhân hắn chưa bao giờ mộng tưởng qua, đã giúp hắn đạt được một sinh mệnh mới.

Hắn đã mang sinh mệnh đến thế giới đó.

Nhưng sáng sớm hôm nay đối với Lý Hoại mà nói, tất cả vạn sự vạn vật giữa thiên địa đều đã bị hủy diệt.

Lý Hoại đã trải qua một trăm mười bảy ngày ở đây, một ngàn bốn trăm lẻ bốn canh giờ.

Mỗi một ngày, mỗi một canh giờ, mỗi một khắc, đều nồng nàn nhu tình mật ý không rời.

Trăng tịnh không lạnh.

Sự ấm áp dịu dàng của ánh trăng bọt phàm phụ tục tử vĩnh viễn vô phương lãnh hội được.

Lý Hoại tự hào, cũng tự kiêu, bởi vì hắn đã đón nhận được cái người khác vô phương đón nhận.

Bảo kiếm có hai cạnh, mỗi một chuyện đều có hai mặt chính phản.

Đạt được vật mình trân quý nhất, thông thường cũng có thể đánh mất vật mình trân quý nhất. Minh đạt được càng nhiều vật quý, đánh mất thông thường cũng càng nhiều hơn.

Trong trăm ngàn thứ nhu tình, Lý Hoại thường đột nhiên có cảm giác mình đã có một nỗi thống khổ từ đó đến giờ chưa từng có.

Hắn sợ mất.

Hắn sợ mất nữ nhân yêu thương nhất trong sinh mệnh hắn.

Từ lúc ban đầu, hắn đã có một thứ cảm giác sớm muộn gì hắn cũng mất nàng.

Sáng sớm hôm nay, cảm giác đó của hắn đã linh nghiệm.

Sáng sớm hôm nay, cực kỳ tĩnh mịch, cực kỳ lạnh, cực kỳ đẹp, hoàn toàn không khác gì một trăm mười bảy buổi sáng sớm trước đây.

Điểm khác biệt là, sáng sớm hôm nay, đã không còn ai bên cạnh Lý Hoại.

Người đâu ?

Người đã đi, đi như giấc mộng, như làn khói, như hơi sương.

Không để lại một lời, không để lại một chữ, như vậy mà đi.

-- Nàng thật sự đi như vậy sao ?

Thật, mỗi chuyện đều thật, tình cũng thật, mộng cũng thật, tự cũng thật, lý cũng thật.

Giữa nhân thế có cái gì chân thật hơn so với lý biệt ?

Lý Hoại bắt đầu hư.

Lý Hoại ăn, Lý Hoại uống, Lý Hoại gheo, Lý Hoại bài bạc, Lý Hoại say. Hắn ăn, ăn không vô, hắn bài bạc, bài bạc không thắng, hắn gheo gái, cũng có người khác gheo gái của hắn.

Cho nên hắn chỉ còn say. Nhưng làm sao say ? Có nguyện say hoài không tỉnh, đó cũng chỉ bất quá là giấc mộng của thi nhân.

Có ai có thể say hoài không tỉnh chứ ?

Lúc tỉnh dậy, liền có hư không và tịch mịch như cơn gió lạnh quét vào mặt, còn ai có thể hiểu chứ ?

Một lãng tử không có cội rễ, luôn hy vọng có chút cội rễ thuộc về mình.

Cho nên Lý Hoại lại quay trở lại Sơn Thành.

Sơn Thành nho nhỏ đó cũng giống như tuyết trắng cổ xưa trên đỉnh núi không bao giờ tan chảy, luôn luôn rất ít có biến hóa.

Nhưng lần này khi Lý Hoại quay về, đã hoàn toàn biến đổi.

Sơn Thành đã biến đổi.

Vẫn là vùng núi xa xôi, đá trắng cây xanh hoa đỏ cát vàng dưới núi vẫn còn đó.

Nhưng Sơn Thành đã không còn.

Người trong Sơn Thành cũng không còn.

Tòa thành đó phảng phất từ xa xưa cho đến nay đã luôn luôn tồn tại trong tâm trong mắt Lý Hoại. Sơn Thành vĩnh viễn còn tồn tại đó, hôm nay đã đột nhiên không còn.

Sơn Thành không ngờ đã biến thành một tòa tử thành.

Một con gà chết, một con chó chết dở, một cái lá rụng bị gió đẩy đưa trên con đường cát vàng tĩnh lặng như chết, tiếng song cửa gãy “cộp cộp” va đập, một cái lò lửa nguội lạnh, một hồ rượu rót tan tàn, nồi lật úp trên đất, không có cái bánh bao nào.

Người cũng đã gàn chết như con chó.

Người đó là người duy nhất Lý Hoại thấy được khi hắn quay trở về Sơn Thành.

Hắn nhận ra người đó, hắn đương nhiên nhận ra người đó.

Bởi vì người đó là Trương lão đầu chủ tiệm bán bánh bao.

- Nơi đây tại sao lại biến thành như vậy ? Mọi người ở đây đâu rồi ? Chuyện gì mà ra nông nổi như vậy ?

Lý Hoại phí công tra hỏi Trương lão đầu, vẫn hỏi không ra một kết quả nào.

Trương lão đầu đã giống như con chó ngoài đường kia, đói đến mức xem chùng sắp chết tới nơi.

Lý Hoại đem hết tất cả đồ ăn thức uống trong gói hành lý cho người và chó ăn, cho nên hiện tại chó đã bắt đầu có thể rên ư ừ, người cũng bắt đầu có thể nói.

Chỉ đáng tiếc lời người nói chỉ có một chữ. Tuy chữ đó lão không ngừng lặp lại, cũng vẫn chỉ có một chữ, một chữ “khả”:

- Khả Khả, Khả Khả, Khả Khả, Khả Khả ...

Chữ đó lão nói đi nói lại không ngừng, cũng không biết đã nói bao nhiêu lần, cũng không biết còn muốn nói bao nhiêu lần.

Lý Hoại thiếu điều muốn nhảy dựng.

Hắn đã rất lâu không nghe đến cái tên đó, Trương lão đầu vì sao lại muốn lặp đi lặp lại không ngừng gọi tên nàng ?

Sơn Thành đã chết, trong tử thành đó, trừ Trương lão đầu ra, không còn có ai khác có thể may mắn sống sót.

“Khả Khả”, Lý Hoại hỏi, “Nàng còn sống không ?”.

Trương lão đầu ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt già nua si ngốc mê mang, đột nhiên lóe qua một ánh sáng.

Vì vậy Lý Hoại chung quy lại gặp được Khả Khả.

Phượng gia hậu viên đã trở thành hoang vu, trong đình viện hoang vu, giữa đình đài lạnh lẽo, nơi sâu hút cây cỏ điêu linh, có căn nhà tùng mộc tiêu trúc ba gian.

Đêm đã rất khuya.

Trong hoang viên chỉ có một ánh đèn.

Lý Hoại từ chỗ Trương lão đầu đi tới, nhìn thấy căn nhà nhỏ đó.

Đèn trong nhà, người dưới đèn.

Một người ốm o cơ hồ hoàn toàn biến hình, một khuôn mặt trắng nhợt si mê.

Khả Khả.

- Lý Hoại, ngươi là tên tiểu quỷ, ngươi quả thật hư đáng chết.

Miệng của nàng, lặp đi lặp lại ba câu đó không ngừng, tâm của nàng đã hoàn toàn tan vỡ, vạn sự vạn vật trên thế gian cũng đều đã tan vỡ thành từng mảnh nhỏ theo tâm nàng. Trừ ba câu đó ra, nàng đã vô phương liên tưởng đến bất cứ cái gì khác trên thế gian này.

Một người tim tan vỡ, tư tưởng cũng theo đó mà tan vỡ.

Tâm Lý Hoại cũng tan vỡ, nhưng trên mặt hắn lại vẫn mang theo nụ cười vừa khả ái vừa khả hận muôn thuở.

Giây đó phút đó tình đó cảnh đó, hắn không cười thì còn có thể làm gì, muốn hắn khóc sao ?

“Khả Khả, ta là Lý Hoại, ta là tên tiểu quỷ hư hỏng đáng chết, ta đã hư hỏng đến mức cả ta cũng muốn chết đi cho rồi”. Lý Hoại thốt:

“Hư hỏng đến mức này, đã không còn có thể tìm ra người thứ hai hư hỏng như vậy, cho nên ta tin rằng nàng nhất định còn nhận ra ta”.

Khả Khả lại xem chùng hoàn toàn không nhận ra hắn.

Khả Khả nhìn hắn, xem chùng đang nhìn một bóng dáng nàng chưa từng gặp mặt.

Lối nhìn của Khả Khả, căn bản không giống nhìn một người, mà chùng như đang nhìn một đồng phân chó.

Sau đó Khả Khả lại tát.

Cái tát đó quả thật đã đập vào mặt Lý Hoại, Lý Hoại vẫn cười, còn cười rất thoải mái.

- Nàng còn nhận ra ta, ta biết nàng nhất định còn nhận ra, nếu không nàng không đánh ta.

“Ta nhận ra ngươi ?” Bộ dạng của Khả Khả vẫn còn si si mê mê, “Ta nhận ra ngươi ?”.

Lý Hoại gật đầu.

Lúc hấn gật đầu, hấn đã nhận thêm một cái tát.

Hấn thích bị nàng đánh, cho nên hấn mới chịu đựng mấy cái tát của nàng.

Hấn cũng biết cho dù nàng có tát hấn tám trăm bảy chục lần, hấn cũng cam tâm tình nguyện chịu đòn.

Bởi vì đó là những cái tát si mê cuồng điên. Lúc cái tát thứ ba của Khả Khả tiểu thư chạm đến mặt hấn, ngón tay cái của nàng cũng đồng thời điểm lên “Nghênh Hương huyết” dưới mũi hấn.

Vì vậy Lý Hoại lại hư hỏng.

Khách sảnh cổ lão, đình viện thâm trầm, trong vẻ lạnh lẽo thê lương vẫn mang đậm một thứ ý tứ trang nghiêm tôn kính khó nói.

Hồng mai vạn điểm, phòng ốc hàng hàng, đình đài lầu các lớp lớp, giữa không gian lẫn lộn đó, một lão nhân tịch mịch ngồi một mình dưới mái vòm, phảng phất đã cách biệt với thế giới đó lâu rồi.

Tịnh không phải thế giới đó phải cách biệt lão, mà là lão muốn cách biệt thế giới đó.

Một lão nhân cao lớn uy mãnh, cũng đầu tóc bạc trắng như lão ta, cước bộ cơ hồ khinh xảo như ly miêu, đang đi xuyên qua tiểu viện nhuộm đầy tuyết trắng.

Trên tuyết cơ hồ hoàn toàn không lưu hạ một dấu chân.

Lão nhân cao lớn uy mãnh đi đến trước mặt lão ta, đột nhiên phảng phất đã biến thành nhỏ bé đi rất nhiều.

- Bọn tôi đã có tin tức của thiếu gia.

“Dẫn hấn về đây”. Lão nhân tịch mịch, trong ánh mắt già nua đột nhiên phát sáng, “Không cần biết hấn đang ở đâu, không cần biết người dùng phương pháp gì, người nhất định phải mang hấn về”.

Lý Hoại lần này quả thật hư hỏng đến mức chính hấn cảm thấy kỳ diệu. Hấn chưa bao giờ tưởng tượng được hấn cũng có một ngày rơi vào tình huống hư hỏng như vậy.

Bị một cô gái dùng một phương pháp không quang minh cũng không lỗi lạc điểm vào “Nghênh Hương huyết” dưới mũi, đã là một chuyện hư hỏng hết sức.

Càng tệ hơn, cô gái đó còn là cô gái hấn tín nhiệm nhất, hơn nữa còn bị nàng điểm cả mười bảy, mười tám huyết đạo khác trên người.

Cho nên lần hư hỏng này không thể có lần nào so sánh nổi đối với Lý Hoại tiên sinh, hiện tại cũng chỉ còn nước quy quy củ củ thành thật ngồi trên cái ghế gần lò lửa đỏ rực, đợi người ta đến tu chỉnh hấn.

Có ai có thể đến tu chính hắn ? Làm sao để tu chính hắn ?

- Khả Khả, nàng vì sao lại đối với ta như vậy ?

- Ta hận ngươi, hận ngươi tới chết.

- Ta đã làm chuyện gì đắc tội với nàng ?

- Ngươi căn bản vốn không phải là người, là con quỷ sống, cho nên ngươi cũng chỉ thích nữ quỷ sống đến từ mặt trăng.

Lý Hoại cười, cười hư hỏng.

Lúc đó hắn không ngờ còn có thể nở nụ cười, cũng thật là chuyện làm cho người ta không thể không phục.

- Ngươi cười cái gì ?

- Ta cười nàng, nguyên lai là nàng đang ghen.

Kỳ thực hắn không nên cười.

Kỳ thực hắn cũng nên biết sự ghen tuông của con gái tuyệt đối không phải là một chuyện có thể cười.

Con gái đang ghen tuông thường thường đều có thể ăn cả mạng người.

Lý Hoại lần này cũng biết cái mạng của hắn sẽ sớm bị tống điếu, bởi vì hắn đã thấy Phương lão bản và Hàn Tuấn từ bên ngoài bước vào.

Hàn Tuấn không ngờ cũng đang cười.

Gã đương nhiên có lý do nên cười, vụ trọng án hoàng khổ bị mất vàng, hiện tại cuối cùng đã có thể kết liễu.

Thủ phạm chính ăn cắp vàng ròng, hiện tại coi như đã bị trời mình quy án.

Lý Hoại dùng một thứ thanh âm rất ôn nhu chửi thề toáng lên:

- Con rùa đen ngươi, ngươi trộm số vàng đó, lại muốn bắt ta chịu tội cho ngươi, ta cũng có thể tha thứ cho ngươi, bởi vì nếu quả ta là ngươi, ta không chừng cũng làm như vậy, nhưng ngươi vì sao phải nhất định muốn lấy mạng ta ?

- Bởi vì ngươi hư hỏng.

Hàn Tuấn từ hồi năm tuổi chưa bao giờ cười được như vậy:

- Người hư hỏng như ngươi, nếu quả không chết, sau này ta có ngày được ngủ yên được sao ?

Phương lão bản đương nhiên cũng cười.

Lý Hoại nhìn lão, đột nhiên dùng một thanh âm rất thần bí nói với lão:

- Nếu quả ta là lão, hiện tại ta nhất định cười không nổi.

- Tại sao ?

Thanh âm của Lý Hoại càng nhỏ, càng thần bí:

- Lão có biết con gái của lão có con không ?

Nụ cười của Phương lão bản lập tức cứng đờ, xoay tay tát vào mặt hấn một chưởng.

Nụ cười trên mặt Lý Hoại vẫn không biến chuyển.

"Lão đánh ta cũng không có gì, chỉ tiếc lão vĩnh viễn đánh không được đứa nhỏ trong bụng con gái lão". Lý Hoại thốt:

"Nàng hận ta như vậy, hại ta như vậy, bởi vì đã có mang với ta, ta lại không để ý tới nàng".

Mặt Phương Thiên Hào xanh dờn, chột xoay người xông ra ngoài.

Nụ cười của Lý Hoại càng hư hỏng, hấn biết lão muốn kiếm con gái để hỏi cho rõ, hấn cũng biết thứ chuyện đó nhảy xuống sông biển cũng rửa không sạch.

Lỡ có mang, hơn nữa lại là đứa con hư hỏng của tên lưu manh, tiểu cô nương nếu quả bị gia gia bắt được, tình huống đó cũng không đẹp để gì.

Lý Hoại có cảm giác mình cuối cùng cũng báo thù được một chút.

Lý Hoại quả thật là hư hỏng, nhưng hấn báo thù thông thường đều không dùng tới thứ phương pháp tàn khốc ác độc đó.

Hấn không phải là loại người như vậy.

Chỉ tiếc khi một người đang xui xẻo, chùng như mưa gió sấm sét không bao giờ ngừng đổ lên người hấn.

Phương Thiên Hào vốn đã xông ra ngoài, không hiểu sao đột nhiên lại quay trở lại.

Vừa quay trở lại, biểu tình trên mặt xem chừng không khác gì đụng phải ôn thân.

Lý Hoại nhìn không ra tình huống bên ngoài, nhưng cho dù hấn có nghĩ tới lời con mắt cũng nghĩ không ra bên ngoài đã phát sinh ra chuyện gì mà làm cho Phương Thiên Hào giật mình như vậy.

Dưới tình cảnh hiện tại của Phương Thiên Hào, chuyện có thể làm cho lão thất kinh thành ra bộ dạng như vậy quả thật không có nhiều.

Tâm hiếu kỳ của Lý Hoại giống như xuân tâm của một thiếu nữ mười bảy bắt đầu phát động trong một ngày xuân.

Bên ngoài cửa có cái gì ? Chuyện gì đã phát sinh ? Không những Lý Hoại nghĩ không ra, ai ai cũng đều nghĩ không ra.

Mỗi người đều bắt đầu khẩn trương.

"Người nào ?" Hàn Tuấn trầm giọng, như mũi tên phóng ra ngoài, tả quyền hữu chưởng múa may, phát ra toàn những chiêu trí mệnh.

Nghĩ không ra ngay lúc đó gã cũng đột nhiên thoái lui trở lại, bộ dạng quay trở về không khác gì Phương Thiên Hào, trên mặt cũng ngập tràn biểu tình kinh hoàng sợ hãi.

Sau đó ngoài cửa có một lão nhân cao lớn uy mãnh râu tóc bạc trắng từ từ bước vào nhà.

Tâm Lý Hoại chùn xuống liền.

Nếu quả trên thế giới này còn có một người hấn vừa thấy đã nhưc đầu, đại khái chính là người đó.

Lão nhân tóc bạc trắng, y phục cũng lấp lánh ánh bạc, cả thất lưng cũng dùng bạc nguyên chất làm thành.

Lão cũng không phủ nhận mình là người xa xỉ tỉ mỉ phi thường, đối với y phục cũng xa xỉ tỉ mỉ, mỗi một chi tiết cần thiết trong đời đều xa xỉ tỉ mỉ phi thường.

Ai ai cũng đều biết khuyết điểm đó của lão, nhưng ai ai cũng không thể phủ nhận ưu điểm của lão còn hơn nhiều so với khuyết điểm.

Điểm quan trọng nhất, lão tuyệt đối có tư cách hưởng thụ tất cả những gì lão ưa thích.

Lão nhân chấp tay sau lưng, từ từ bước vào giữa đại sảnh. Hàn Tuấn, Phương Thiên Hào lập tức dùng một thái độ chân thành kính sợ xuất từ trong nội tâm, cúi người hành lễ.

"Đại tổng quản, cơ hồ đã gần mười năm không bước chân vào giang hồ, hôm nay sao lại quang lâm tề xá ?" Phương Thiên Hào hỏi.

"Lão trang chủ gần đây thân thể vẫn an thái chứ ?" Hàn Tuấn cung kính hỏi:

"Bệnh tình của thiếu trang chủ gần đây có khỏe hơn không ?".

Lão nhân chỉ cười nhạt, không nói tiếng nào, Lý Hoại lại đã xen lời nói lớn:

"Thân thể lão trang chủ càng ngày càng tệ, thiếu trang chủ đã bị bệnh gần chết, bọn người hỏi lão, lão biết nói gì đây ?".

- Vô lễ ngang ngược.

Họ Phương và họ Hàn đồng thanh giận dữ hét lớn, Hàn Tuấn đã xuất thủ, gã vốn đã có ý giết người diệt khẩu, đây là cơ hội khó bỏ qua.

Gã đương nhiên dùng chiêu thức trí mệnh.

Trong giang hồ cũng không biết đã có bao nhiêu người chết dưới một chiêu đó.

Một người đã bị người ta điểm mười bảy mười tám trọng huyết trên người, ngoại trừ chịu chết ra, còn ca xương gì được nữa.

Nhưng Lý Hoại biết hấn vẫn còn có thể ca xương, đem bài ca hấn ghét nhất mà rống.

Hàn Tuấn tận toàn lực đánh một chiêu, nhất kích lưỡng đắc. Không những tiêu diệt tang chứng, cũng có thể lấy lòng vị đại tổng quản đại nhân vật đương thế vô song.

Một chiêu xuất thủ đó, nhất định phải thành.

Không tưởng được ngân quang vừa lóe lên một cái, người của gã đã bị chấn động văng ra phía sau, càng không tưởng được đạo ngân quang vừa lóe chớp đó không ngờ là bộ râu dài thướt của đại tổng quản.

Phương Thiên Hào kinh hoàng.

Càng làm cho người ta kinh hoàng hơn, vị tổng quản mà ai ai cũng cúi đầu tôn kính lại đi đến trước mặt Lý Hoại, dùng thái độ tôn kính mà người ta dùng để đối xử với lão hội này, để cúi mình hành lễ với Lý Hoại.

Phương Thiên Hào và Hàn Tuấn cơ hồ không thể tin vào mắt mình, chuyện đó có thể xảy ra trên thế giới này sao ?

Càng làm cho bọn chúng không thể tin vào tai mình, bởi vì vị lão nhân ngân y toàn thân sáng lạn uy mãnh như thiên thần đó, hiện tại không ngờ lại dùng giọng điệu của một nô bộc khiêm tốn mà nói với Lý Hoại:

- Nhị thiếu gia, tiểu nhân phụng mệnh trang chủ, đặc biệt đến đây thỉnh nhị thiếu gia trở về.

Trở về ?

Một tên lãng tử không có nguồn cội, một tên tiểu lưu manh không có nhà, không có thân nhân, không có cơm ăn, có thể trở về đâu ?

Trường đình phúc đoản, hà xứ quy trình ?

Khả Khả đột nhiên xuất hiện trước cửa, ngăn chặn lão nhân tóc bạc mà hồi này không ai dám ngăn trở.

- Lão là ai ? Lão có phải là lão ma đầu sát nhân Thiết Ngân Y của hai mươi năm trước ?

- Chính là ta.

- Lão tại sao lại phải đem hấn đi ?

- Ta phụng mệnh làm vậy.

- Phụng mệnh ai ?

- Lý lão trang chủ mà anh hùng thiên hạ đương thế không ai không tôn kính.

- Lão ta bằng vào cái gì mà muốn đem hấn đi ? Ta cứu mạng của hấn, vì hấn mà ta hy sinh cả hạnh phúc cuộc đời ta, ta lại mang trong bụng hài tử của hấn. Lần này phí bao tâm can mới bắt được hấn, thậm chí không do dự để cái thành trấn nơi ta sinh trưởng từ nhỏ biến thành một cái tử thành.

Thanh âm của Khả Khả khản giọng hò hét.

- Tại sao ta không thể giữ gã lại ? Lý lão trang chủ đó bằng vào cái gì mà bắt lão đem gã đi ?

Thiết Ngân Y trầm mặc một hồi lâu, mới gằn từng tiếng:

- Bởi vì Lý lão trang chủ là phụ thân của hấn.

"Phụ thân của hấn ?" Khả Khả cười cuồng dại, "Phụ thân của hấn đã làm qua chuyện gì cho hấn ? Từ nhỏ đã không cần, không để ý tới hấn, hiện tại lấy tư cách gì mà muốn mang hấn quay về ?".

Trong tiếng cười của Khả Khả đã có tiếng khóc, dụng hết sức kéo áo Lý Hoại.

- Ta biết người không trở về, người từ nhỏ đã là một hài tử không ai cần tới, không ai lo lắng tới, hiện tại vì sao lại phải trở về ?

- Ta phải trở về.

- Tại sao ?

Lý Hoại cũng trầm mặc một hồi lâu mới gằn từng tiếng:

- Ta cũng không biết, ta quả thật không biết.

Kỳ thực hấn biết.

Mỗi một người không có nguồn cội, đều hy vọng có thể tìm ra một nguồn cội thuộc về mình.

Ngày đó có trăng sáng.

Lúc đó, dưới minh nguyệt, cũng có người rơi lệ như Khả Khả, kéo tay áo lẳng lẳng quệt nước mắt, ngẩn lệ thui thủi lang thang dưới ánh trăng.